

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoPr/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114214336
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3114214336.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov JUDr. Ivety Anderlovej a Mgr. Mareka Anovčina v spore žalobkyne X.. T. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. X, T., zastúpenej X.. T. C., A. A. XXXX-X/X, D. nad D. proti žalovanému Finančné riaditeľstvo SR, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica IČO 42499500, o určenie, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru nedošlo, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 6. februára 2020, č.k. 18Cpr/4/2016 -122 takto

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
- II. Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v poradí druhým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa pôvodne podanou žalobou domáhala určenia, že písomné potvrdenie žalovaného o skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 22.04.2014, ktoré jej bolo doručené dňa 05.05.2014, je neplatné a súčasne, že jej štátnozamestnanecký pomer so žalovaným založený služobnou zmluvou zo dňa 02.09.2013 sa skončil v zmysle jej výpovede ku dňu 30.06.2014. Svoju žalobu odôvodnila tým, že dňa 02.09.2013 uzavrela so žalovaným ako zamestnávateľom služobnú zmluvu s miestom výkonu práce v Trenčíne ako dočasnú štátnu službu podľa § 17 ods. 3 písm. a) bod 2 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe bez výberového konania alebo výberu na zastupovanie štátneho zamestnanca X.. O. A. počas jej materskej alebo rodičovskej dovolenky, pokiaľ trvá dôvod na zastupovanie. Dňa 14.04.2014 žalovaný predložil žalobkyni na podpis dohodu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru s dátumom ukončenia dňa 30.04.2014. S týmto nesúhlasila a dohodu nepodpísala. Dňa 15.04.2014 nastúpila žalobkyňa na PN a doposiaľ na pracovisku nebola. Dňa 05.05.2014 obdržala od žalovaného oznámenie, že jej štátnozamestnanecký pomer sa skončil dňa 26.04.2014 z dôvodu oznámenia X.. A., že končí čerpanie materskej dovolenky dňom 26.04.2014. Poznamenala, že Ing. A. do práce vôbec nenastúpila. Dňa 16.04.2014 zaslala zamestnávateľovi písomne svoju výpoveď s tým, že štátnozamestnanecký pomer sa skončí dňa 30.06.2014 po uplynutí dvojmesačnej výpovednej doby a dňa 17.06.2014 zaslala žalovanému výzvu na prehodnotenie predmetného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Porušenie postupu žalovaného pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru je zrejmé aj z toho, že Ing. A. mala nastúpiť dňom 26.04.2014. Oznámenie žalovaný zaslal až dňa 30.04.2014 a snažil sa tento dokument antidatovať, keď naň uviedol dátum 22.04.2014. Pritom o údajnom skončení materskej dovolenky vedel už z písomného oznámenia p. A.. Prečo potom zaslal žalovaný oznámenie o skončení služobného pomeru až 4 dni po údajnom nastúpení p. A.? Zákon nikde nestanovuje, kedy má zamestnávateľ oznámiť zamestnancovi skutočnosť, s ktorou je spojené skončenie pracovného pomeru,

avšak je minimálne slušnosťou, aby toto oznámil dotknutému zamestnancovi včas. Dodala, že nemá vedomosť, že by Ing. A. fyzicky nastúpila do práce a odpracovala nejaký čas, aby sa naplnil dôvod ukončenia jej služobného pomeru, čiže by prípadná rodičovská dovolenka Ing. A. alebo riadna dovolenka nenadväzovala bezprostredne na materskú dovolenku. O tomto sa presvedčila priamo na pracovisku, keď si bola začiatkom mája 2014 vyzdvihnúť svoje osobné veci. Dala do pozornosti, že za celú dobu trvania tohto štátnozamestnaneckého pomeru priamy nadriadený nikdy nevyslovil nespokojnosť s vykonávaním jej práce, práve naopak, dvakrát bola odmenená. Poukázala aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/42/2010, kde NS SR vyslovil, že skončenie pracovného pomeru je neplatné, ak sa prieči dobrým mravom. Má za to, že aj v tomto prípade došlo ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru v rozpore s dobrými mravmi. Ing. A. neoznámila mesiac dopredu ukončenie materskej dovolenky. Toto oznámila dňa 15.4.2014, čiže len 12 dní pred ukončením materskej dovolenky. Nevie, či vo vzťahu k p. A. pre nedodržanie tejto lehoty boli vyodené nejaké následky. Taktiež zdôraznila, že žalobkyňa bola prijatá na zastupovanie konkrétnej zamestnankyne počas trvania materskej dovolenky, bezprostredne nadväzujúcej dovolenky a rodičovskej dovolenky. Za bezprostredne nadväzujúcu dovolenku považuje riadnu dovolenku, ktorú si zamestnankyne zvyknú čerpať po skončení materskej dovolenky, prípadne rodičovskej dovolenky. Dodala, že žalovaný nezabezpečil ďalšie zastupovanie p. A. potom, čo nastúpila na rodičovskú dovolenku, iným zamestnancom. Počas konania žalobkyňa zmenila žalobný petit, keď žiadala, aby súd určil, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru je neplatné a štátnozamestnanecký pomer skončil výpoveďou dňa 30.06.2014. Uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 25.09.2017 súd pripustil zmenu žaloby v žalobkyňou navrhovanom znení. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 18Cpr/4/2016-76 zo dňa 08.02.2018 žalobu ako nedôvodnú zamietol. Na odvolanie žalobkyne odvolací súd uznesením č. k. 6CoPr/3/2018-104 zo dňa 26.02.2019 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal otázkou vyhotovenia a doručovania potvrdenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil, že služobnou zmluvou č. 1010603/1/419362/2013 zo dňa 02.09.2013 bol založený štátnozamestnanecký pomer medzi žalobkyňou a žalovaným, pričom štátna služba bola dojednaná ako dočasná podľa § 17 ods. 3 písm. a) bod 2 zákona č. 400/2009 Z. z. bez výberového konania alebo výberu na zastupovanie štátneho zamestnanca - Ing. O. A., ktorá je na materskej dovolenke, na dovolenke, ktorá bezprostredne nadväzuje na materskú dovolenku alebo na rodičovskej dovolenke. Čas trvania dočasnej štátnej služby bol vymedzený pokiaľ trvá dôvod na zastupovanie. Štátnozamestnanecký pomer vznikol ku dňu 15.09.2013. Listom zo dňa 16.04.2014 podala žalobkyňa žalovanému výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru v zmysle § 46 ods. 1 písm. b) zákona č. 400/2009 Z. z., s tým, že výpovedná doba uplynie dňa 30.06.2014. Listom zo dňa 23.04.2014 žalovaný oznámil žalobkyňi k jej výpovedi, že jej štátnozamestnanecký pomer skončil dňom 26.04.2014, nakoľko pominul dôvod zastupovania. Potvrdením o skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 22.04.2014 žalovaný potvrdil, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne sa v zmysle § 52 ods. 1 písm. i) v nadväznosti na § 17 ods. 3 písm. a) bod 2 zákona o štátnej službe skončí dňom 26.04.2014 z dôvodu uplynutia dočasnej štátnej služby. Potvrdením o štátnej službe zo dňa 28.04.2014 žalovaný potvrdil skutočnosti týkajúce sa štátnej služby žalobkyne. Listom zo dňa 21.08.2013 oznámil žalovaný Ing. O. A., že na materskú dovolenku nastupuje dňa 01.09.2013 a táto bude trvať do 26.04.2014. Počas tohto obdobia jej prislúcha materské. Listom zo dňa 28.03.2014 oznámila Ing. A. žalovanému, že dňom 27.04.2014 nastupuje do práce po ukončení čerpania materskej dovolenky a rodičovskú dovolenku žiada poskytnúť od 28.04.2014 do 10.10.2016. Písomnosť bola žalovanému doručená dňa 15.04.2014. Žiadosťou o rodičovskú dovolenku zo dňa 28.03.2014 oznámila Ing. A. žalovanému, že žiada o rodičovskú dovolenku od 28.04.2014 do 10.10.2016. Z výpovede svedkyne Ing. O. A. vyplynulo, že v r. 2013 nastupovala na materskú dovolenku, pričom jej zamestnávateľ vtedy oznámil odkedy a dokedy jej vznikol nárok na materskú dovolenku. Predtým, ako jej mala uplynúť, zamestnávateľovi oznámila, že jej končí a požiadala ho o ďalšiu rodičovskú dovolenku. Nevedela uviesť, prečo o rodičovskú dovolenku žiadala až 2 dni po skončení materskej dovolenky. Po skončení materskej dovolenky nemala v úmysle nastúpiť do práce. Dátum nástupu na rodičovskú dovolenku si uviedla ten, ktorý bol prvý pracovný deň po skončení materskej dovolenky.

3. Po rozhodnutí odvolacieho súdu žalobkyňa k veci uviedla, že žalovaný mal dostatok času oznámiť jej skončenie štátnozamestnaneckého pomeru na adrese jej trvalého pobytu, kde sa zdržiavala počas práceneschopnosti. Túto možnosť však nevyužil. Žalovaný vo vzťahu k nej v období od 27.04.2014 do 29.04.2014 nevykonan žiaden taký úkon, z ktorého by vyplývalo, že štátnozamestnanecký pomer

žalobkyne sa skončil. Žalovaný sa svojim nekonaním správal k žalobkyni ako k zamestnankyni a žalobkyňa nemala žiadnu možnosť vedieť, že by už nebola zamestnancom žalovaného. Preto má za to, že jej štátnozamestnanecký pomer ku dňu 26.04.2014 neskončil a trval aj po tomto dni, a to až do skončenia výpovednej doby. Žalovaný odosielal žalobkyni oznámenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru oneskorene, a to až na 4. deň po tom, ako mal štátnozamestnanecký pomer skončiť. Snažil sa teda ukončiť štátnozamestnanecký pomer spätne, pričom nezohľadnil aktuálnu situáciu u zamestnávateľa, a to že pani A. v čase odosielania oznámenia čerpala rodičovskú dovolenku, a preto dôvod na jej zastupovanie trval. Je irelevantné, aký dátum žalovaný uviedol na listine „Oznámenie o skončení pomeru“, zo dňa 22.04.2014, ale rozhodné je, kedy ho odoslal na poštovú prepravu (30.04.2014) a kedy sa tento list dostal do dispozičnej sféry žalobkyne (05.05.2014). Pokiaľ sa teda snažil žalovaný ukončiť pomer pre jeden deň zamestnávania zastupovaného zamestnanca a toto zastupujúcemu zamestnancovi oznámil nielen že po údajnom skončení pomeru, ale aj po dni zamestnania zastupovaného zamestnanca a po jeho nástupe na rodičovskú dovolenku, je toto neštandardný postup a šikanózný výkon práva zo strany žalovaného. Žalovaný doplnil, že zákonník práce spája 3 dňovú lehotu, v nadväznosti na bod 10 rozhodnutia odvolacieho súdu, so skončením pracovného pomeru v skúšobnej dobe, pričom pracovný pomer sa končí na základe právneho úkonu. Nedodržanie lehoty však nespôsobuje neplatnosť takéhoto právneho úkonu. Jedná sa len o poriadkovú lehotu. Pokiaľ by žalobkyni vznikla škoda v dôsledku oneskoreného oznámenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, v takom prípade zamestnávateľ zodpovedá za túto škodu, avšak neskoré doručenie oznámenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru nespôsobuje tú skutočnosť, že k tomuto nedošlo. Potvrdenie o štátnej službe služobný úrad nemôže vydať skôr ako v deň skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, a to z toho dôvodu, že voči zamestnancovi existujú napr. aj záväzky alebo si môže vybrať neplatené voľno, pričom o všetkých týchto skutočnostiach sa služobný úrad dozvie s určitosťou až v deň skončenia služobného pomeru. Pokiaľ ide o potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, jedná sa o deklaratórny akt a tento nemá všetky náležitosti právneho úkonu v zmysle Občianskeho zákonníka, nakoľko s ním nie je spojený zánik štátnozamestnaneckého pomeru. Štátnozamestnanecký pomer bol so žalobkyňou dohodnutý na dobu určitú a teda končí udalosťou, ktorá nastane a spôsobuje zánik štátnozamestnaneckého pomeru. V tomto prípade sa skončil dôvod na zastupovanie. K zániku štátnozamestnaneckého pomeru došlo zo zákona a potvrdením o skončení štátnozamestnaneckého pomeru služobný úrad len potvrdzuje, že sa štátnozamestnanecký pomer skončil a z akého dôvodu. Zdôraznil, že trvanie dočasnej služby je vo všeobecnosti podmienené existenciou dôvodu, na základe ktorého štátnozamestnanecký pomer v dočasnej službe vznikol. Doba trvania dočasnej štátnej služby je stanovená na objektívne zistiteľnú skutočnosť, ktorá v budúcnosti má nastať. Uplynutím dočasnej štátnej služby štátnozamestnanecký pomer zo zákona končí a netreba k tomu ďalšiu pracovnoprávnu skutočnosť, právny úkon. Vydané potvrdenie podľa § 52 ods. 3 zákona o štátnej službe a jeho oneskorené doručenie nespôsobuje, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne neskončil. Má za to, že potvrdenie podľa § 52 ods. 3 zákona o štátnej službe nemožno považovať za právny úkon podľa § 34 Občianskeho zákonníka, teda prejav vôle smerujúci k vzniku, zmene alebo zániku práv povinností - v podobe skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Jedná sa o poskytnutie informácie, oboznámenie žalobkyne so skutkovým a právnym stavom. Predmetné potvrdenie je potom výslovným jednostranným právnym úkonom žalovaného, ktorým len deklaruje skončenie štátnozamestnaneckého pomeru zo zákona a uvádza deklaratórne dátum a dôvod skončenia, pričom sám o sebe nenesie následok skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Pokiaľ bol tento právny úkon doručený po dni skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, nespôsobuje to skutočnosť, že ku skončenia štátnozamestnaneckého pomeru zo zákona nedošlo. Tomuto potvrdeniu nemožno pripočítavať právne účinky, ktoré nastávajú pri prejavoch, v ktorých by žalovaný vyjadroval vôľu skončiť štátnozamestnanecký pomer k určitému dňu. Aj z logického výkladu právnej normy § 52 ods. 1 vyplýva, že potvrdenie vydané podľa § 52 ods. 3 možno realizovať len po tom, ako reálne dôvod skončenia vznikol, a preto aj keby pripustil, že ide o právny úkon, jeho neplatnosť nespôsobuje skutočnosť, že bol adresátovi doručený po tom, ako reálne štátnozamestnanecký pomer skončil, nakoľko s ním nie sú spojené následky skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Podotkol, že petit, ktorým žalobkyňa žiada určiť, že jej štátnozamestnanecký pomer sa skončil dňa 30.06.2014, je nerealizovateľný. Má za to, že súd nemôže určiť, že štátnozamestnanecký pomer skončil uplynutím výpovednej doby, keďže tento by v prípade neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru zo zákona skončil fikciou dňom 26.04.2014. Za aplikácie us. § 17 ods. 1 prvá veta, ods. 3 písm. a/ bod 2, § 52 ods. 1, písm. i/, ods. 3, § 56 veta prvá zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, na zistený skutkový stav súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobný návrh nie je dôvodný

4. Súd prvej inštancie skonštatoval, že z hľadiska obsahu posúdil žalobu žalobkyne tak, že sa domáha určenia, že k skončeniu jej štátnozamestnaneckého pomeru so žalovaným nedošlo (určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v tomto prípade nie je celkom presné). Na základe služobnej zmluvy zo dňa 02.09.2013 nastúpila žalobkyňa u žalovaného do dočasnej štátnej služby ku dňu 15.09.2013 na zastupovanie Ing. O. A. počas materskej dovolenky, bezprostredne nadväzujúcej dovolenky alebo rodičovskej dovolenky. Ako vyplýva z ustanovenia § 17 ods. 1 zákona ale aj zo samotného označenia tohto druhu štátnej služby, jedná sa o štátnu službu na dobu určitú, t. j. táto trvá dovtedy, kým nenastane právna skutočnosť, v dôsledku ktorej sa štátna služba skončí. V danom prípade touto skutočnosťou bolo ukončenie materskej dovolenky zastupovanej zamestnankyne, alebo vyčerpanie riadnej dovolenky bezprostredne nadväzujúcej na materskú dovolenku alebo ukončenie rodičovskej dovolenky. Medzi stranami nebolo sporné, že zastupovaná zamestnankyňa, Ing. A., oznámila žalovanému ukončenie materskej dovolenky dňom 26.04.2014 a požiadala o poskytnutie rodičovskej dovolenky odo dňa 28.04.2014. Sporným zostalo, či v dôsledku jednodňovej "prestávky" (27.04.2014) medzi čerpaním materskej dovolenky a rodičovskej dovolenky došlo k ukončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne u žalovaného. Podľa názoru súdu aj takéto krátkodobé pominutie dôvodu na zastupovanie štátnej zamestnankyne spôsobuje skončenie štátnozamestnaneckého pomeru, pričom k jeho skončeniu dochádza priamo zo zákona. Znamená to teda, že zo strany žalovaného ako zamestnávateľa nie je potrebný žiaden úkon smerujúci k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru. Vyčerpaním materskej dovolenky teda v danom prípade došlo k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne ku dňu 26.04.2014. Dňa 27.04.2014 už žalobkyňa nemala koho zastupovať, keďže Ing. A. bola opätovne, hoci len na 1 deň, zaradená do pracovného procesu. Je pritom nepodstatné, že tento jeden deň pripadol na deň pracovného pokoja, nakoľko aj v tento deň žalovaný Ing. A. evidoval ako zamestnanca vykonávajúceho svoje pracovné činnosti (aj na tento jeden deň ju musel žalovaný prihlásiť do Sociálnej poisťovne a zdravotnej poisťovne). Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že jej štátnozamestnanecký pomer mal trvať aj počas čerpania rodičovskej dovolenky Ing. A., na tomto mieste súd konštatuje, že služobný pomer žalobkyne by trval aj počas čerpania rodičovskej dovolenky Ing. A. za predpokladu, že by táto rodičovskú dovolenku čerpala bezprostredne po ukončení materskej dovolenky, aj keď bezprostrednosť priamo zo zákona nevyplýva. Ak totiž zastupovaná zamestnankyňa po ukončení materskej dovolenky nastúpi do práce, štátnozamestnanecký pomer zastupujúceho zamestnanca sa skončí na základe zákona tak, ako bolo už vyššie uvedené. Nie je preto možné, aby s odstupom času, napr. dňa, týždňa, mesiaca...atď., keď zamestnanec požiadava zamestnávateľa o poskytnutie rodičovskej dovolenky, sa obnovil štátnozamestnanecký pomer založený služobnou zmluvou, ktorá už pred časom zanikla. V takomto prípade by muselo dôjsť k uzavretiu novej služobnej zmluvy, pričom zamestnávateľ by ju mohol uzavrieť aj s úplne inou osobou ako pôvodným zastupujúcim zamestnancom, prípadne by takúto služobnú zmluvu nemusel ani vôbec uzavrieť. Žalobkyňa sa tiež v rámci svojho procesného útoku dovoľavala dodržiavania dobrých mravov v kontexte rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/42/2010. Súd má za to, že poukaz na uvedené rozhodnutie nie je v danom prípade celkom príliehavý. Predmetné rozhodnutie totiž rieši otázku neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, t. j. úkonu urobeného zamestnávateľom. Niet pochyb, že úkon zamestnávateľa vedúci k skončeniu pracovného pomeru musí byť v súlade s dobrými mravmi, inak by bol neplatný. V aktuálnej súdnej veci však ide o skončenie štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona, t. j. bez akéhokoľvek úkonu žalovaného. Podstatné je, či nastala skutočnosť uvedená v zákone spôsobujúca skončenie štátnozamestnaneckého pomeru, a teda či došlo, resp. nedošlo k jeho skončeniu bez akéhokoľvek úkonu zamestnávateľa. Skutočnosť predpokladaná zákonom spôsobujúca skončenie štátnozamestnaneckého pomeru (napr. ukončenie materskej dovolenky) preto nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi. Navyše je potrebné si uvedomiť, že žalovaný bol povinný rešpektovať vôľu Ing. A., odkedy požaduje poskytnúť rodičovskú dovolenku a túto nemal možnosť nijak ovplyvniť. Konanie v rozpore s dobrými mravmi by bolo možné hľadať v konaní Ing. A., ktoré jednak v konaní nebolo preukázané a jednak takéto prípadné konanie tretej osoby nemožno pripisovať na ťarchu žalovaného, ktorý zaň nenesie žiadnu zodpovednosť. Pokiaľ v tejto súvislosti žalobkyňa poukazovala na rozdielnosť výpovede a písomného prejavu Ing. A. v tom, že v písomnom prejave uvádzala, že po skončení materskej dovolenky nastupuje do práce a vo výpovedi na pojednávaní dňa 15.01.2018 uviedla, že nemala v úmysle nastúpiť do práce, súd poznamenáva, že žalovaný nemal inú možnosť, ako riadiť sa písomným prejavom Ing. A., v ktorom žalovanému oznámila, že po skončení materskej dovolenky nastupuje do práce. Iná vôľa zastupovanej zamestnankyne v dotknutom čase žalovanému nebola známa. Súd tiež dáva do pozornosti, že prípadná nevedomosť Ing. A., alebo pochybenie pri formulovaní oznámenia zamestnávateľovi, nemôže byť tomuto na ujmu.

5. Vzhľadom na vyslovený názor odvolacieho súdu, zaoberal sa súd aj vydaným potvrdením o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, a to konkrétne jeho náležitosťami a spôsobom doručovania. Ako vyplýva z § 52 ods. 3 zákona, potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru obsahuje deň skončenia tohto pomeru a dôvod jeho skončenia. V danej veci súd zastáva názor, že dotknuté potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 22.04.2014 obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, keď z neho vyplýva deň skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne u žalovaného, a to 26.04.2014, ako aj dôvod jeho skončenia, a to uplynutie dočasnej štátnej služby. Čo sa týka doručovania tohto potvrdenia, súd môže mať isté výhrady, keď toto bolo doručené žalobkyni až dňa 05.05.2014, ktorá skutočnosť nebola medzi stranami sporná. Keďže sa jedná o potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo zákona, bolo povinnosťou žalovaného toto doručiť žalobkyni buď na pracovisku v deň skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, prípadne jej toto doručiť na známu adresu. Žalovaný síce potvrdenie doručil žalobkyni na jemu známu adresu, avšak nebolo to bezprostredne po skončení štátnozamestnaneckého pomeru, ale až s odstupom niekoľkých dní. Ani táto skutočnosť však nemá vplyv na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru zo zákona. Ako už súd vyššie uviedol, k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru uplynutím dočasnej služby dochádza priamo zo zákona, t. z., že nebol potrebný žiadny právny úkon žalovaného ako zamestnávateľa k tomu, aby k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru došlo. Tým, že Ing. A. hoc aj len na jeden deň nastúpila do práce po materskej dovolenke, došlo k zániku dôvodu, pre ktorý žalobkyňa túto zamestnankyňu zastupovala, a tým aj k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru v dočasnej službe zo zákona. Už zo samotného názvu "Potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo zákona" vyplýva, že sa jedná o listinu, ktorá potvrdzuje skutočnosť, ktorá už nastala priamo zo zákona. Toto potvrdenie má teda deklaratórny charakter, nie konštitutívny, ktorým by danú skutočnosť (skončenie štátnozamestnaneckého pomeru) ešte len zakladalo. Súd má za to, že aj keby žalovaný vôbec nebol zaslal toto potvrdenie žalobkyni, nemalo by to vplyv na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru, nakoľko k tomuto už došlo. Na druhej strane by sa však dopustil porušenia svojich povinností vyplývajúcich mu priamo zo zákona, ktorých splnenia by sa žalobkyňa mohla domáhať. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že v čase doručenia potvrdenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru už zastupovaná zamestnankyňa čerpala už rodičovskú dovolenku, a preto dôvod zastupovania trval, s týmto názorom sa súd nestotožňuje, nakoľko ako už vyššie vysvetlil, k zániku dôvodu na zastupovanie, a teda ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne došlo tým, že Ing. A. nastúpila hoci aj na jeden deň do práce po skončení materskej dovolenky.

6. S poukazom na uvedené, keď súd prvej inštancie ustálil, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne došlo ku dňu 26.04.2014 zamietol žalobu ako nedôvodnú. Súčasne zamietol žalobu ako nedôvodnú aj v časti o určení, že štátnozamestnanecký pomer sa skončil výpoveďou žalobkyne dňa 30.06.2014. Je nepochybné, že skončiť štátnozamestnanecký pomer je možné aj viacerými spôsobmi naraz. Je však rozhodujúce, na základe ktorého titulu dôjde k jeho skončeniu skôr. V danom prípade ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru došlo na základe zákona dňa 26.04.2014, čo je skôr ako 30.06.2014, a preto je otázka výpovede z tohto pohľadu bezpredmetná. Pre úplnosť súd dodáva, že ak žalobkyňa poukazovala na rozhodnutie Okresného súdu Trnava sp. zn. 37C/20/2011 zo dňa 14.09.2011, nejedná sa o rozhodnutie, ktoré by predstavovalo ustálenú súdnu prax. Navyše z predmetného rozhodnutia nevyplývajú jasne dôvody, pre ktoré daný súd prijal predmetný záver. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP). Žalobkyňa síce žiadala pri rozhodovaní o trovách konania prihliadnúť na dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP) s poukazom na to, že je starobná dôchodkyňa. Táto skutočnosť však sama o sebe nestačí na konštatovanie existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa. Pre takéto konštatovanie musí ísť o výnimočné okolnosti prípadu. Iste, sociálny aspekt môže takouto okolnosťou byť, ale súd musí skúmať okrem osobných, zárobkových a majetkových pomerov oboch strán aj postoj strán v konaní a prípadne aj iné okolnosti. Žalobkyňa svoje osobné, majetkové a zárobkové pomery bližšie nešpecifikovala, keď sa obmedzila len na konštatovanie, že je starobná dôchodkyňa a okrem toho súd nevzhladol ani žiadne iné okolnosti, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako hodné osobitného zreteľa a žalovanému nárok na náhradu trov konania z toho dôvodu nepriznať.

7. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonom stanovenej lehote odvolanie namietajúc, že súd podľa § 355 a nasl. CSP pri rozhodnutí vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla, že dňa 02.09.2013 uzavrela so žalovaným služobnú zmluvu ako dočasnú štátnu službu podľa § 17

ods. 3 písm. a/ bod 2 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe bez výberového konania alebo výberu na zastupovanie štátneho zamestnanca- Ing. O. A., ktorá bola na materskej dovolenke. Čas trvania dočasnej štátnej služby bol určený pokiaľ trvá dôvod na zastupovanie. Ako miesto výkonu štátnej služby bolo určené oddelenie daňového konania, Trenčín, Legionárska 14, Trenčín. Ako dátum vzniku štátnozamestnaneckého pomeru bol určený dátum 15.9.2013. Listom zo dňa 28.3.2014 oznámila X.. A. žalovanému, že nastupuje po ukončení materskej dovolenky dňa 27.04.2014 /v nedeľu/ do práce a žiada o poskytnutie rodičovskej dovolenky od 28.04.2014 do 10.10.2016. Žalovaný z listu vedel, že tento deň je nedeľa, kedy sa práca nevykonáva. Skutočnosť, že Ing. A. nemienila u žalovaného nastúpiť do práce medzi rodičovskou dovolenkou a materskou dovolenkou potvrdila sama vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 15.1.2018, teda jej písomné potvrdenie o tom, že mieni nastúpiť do práce, poprela pri svojom výsluchu. Podľa oznámenia Finančného riaditeľstva SR si Ing. A. čerpala materskú dovolenku od 1.9.2013 do 26.4.2014. Listom zo dňa 28.3.2014 podala Ing. A. žiadosť o rodičovskú dovolenku od 28.4.2014 do 10.10.2016. Dňa 14.4.2014 žalovaný predložil žalobkyni na pracovisku žiadosť o skončenie štátnozamestnaneckého pomeru dohodou ku dňu 30.04.2014, ktorú však žalobkyňa nepodpísala. Dňa 15.4.2014 žalobkyňa pre zlý zdravotný stav navštívila lekára a následne bola PN . Žalobkyňa dňa 16.4.2014 sama podala výpoveď s tým, že dňa 30.6.2014 skončí jej štátnozamestnanecký pomer. Žalobkyňa dňa 5.5.2014 prevzala na pošte Potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru dňom 26.4.2014. Predmetné potvrdenie bolo vypracované dňa 22.4.2014, avšak na poštovú prepravu bolo podané až dňa 30.4.2014. Žalobkyňa má dôvodné pochybnosti o vydaní potvrdenia a považuje ho za antidatované, pričom rozhodujúci by sa mal považovať dátum jeho odoslania na poštovú prepravu. Zákonník práce uvádza, že dané písomnosti sa majú doručiť zamestnancovi najneskôr 3 dni pred skončením pracovného pomeru. Žalobkyňa dňa 17.6.2014 oznámila žalovanému, že ich oznámenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru neuznáva a trvá na skončení štátnozamestnaneckého pomeru k dátumu 30.6.2014. Oznámenie žalovaného je absolútne neplatné, keď dôvod zastupovania trval. Časť ustanovenia cit. § 17 ods. 3 písm. a/b bod 2 zákona č. 400/2009 Z.z.- dovolenka, ktorá bezprostredne nadväzuje na materskú dovolenku , je v tomto prípade irelevantná, nakoľko Ing. A. pre žalovaného nenastúpila na žiadnu dovolenku. Fakticky tak nedošlo k výkonu práce zamestnanca Ing. A. pre žalovaného. Nesúhlasila so závermi súdu prvej inštancie o skončení štátnej služby podľa § 18 písm. e/ zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe. Ing. A. požiadala po skončení materskej dovolenky aj o rodičovskú dovolenku. Pokiaľ sa žalovaný snažil spätne ukončiť pracovný pomer so žalobkyňou pre jediný deň zamestnávania zastupovaného zamestnanca bez reálneho výkonu práce a toto zastupujúceho zamestnancovi oznámil po údajnom skončení pomeru, ale aj po dni zamestnania zastupovaného zamestnanca bez vykonania práce pre zamestnávateľa a po jeho nástupe na rodičovskú dovolenku, je tento postup žalovaného ako zamestnávateľa neštandardný a predstavuje voči žalobkyni šikanózný výkon práva. Žalovaný ako štátny orgán by mal dbať na vzorný postup a nie svojím konaním zákon obchádzať. Záver súdu o tom, že jednodňové pominutie dôvodu na zastupovanie štátnej zamestnankyne v priebehu čerpania materskej dovolenky a rodičovskej dovolenky bez zohľadnenia konkrétnych okolností prípadu spôsobuje skončenie štátnozamestnaneckého pomeru zastupujúceho zamestnanca, popiera základný princíp pracovného práva, ktorým je poskytnutie zvýšenej ochrany zamestnanca a je v úplnom rozpore s § 18 písm. e/ zákona č.400/2009 Z. z.. Rovnako nie je správny záver súdu prvej inštancie o tom, že služobný pomer žalobkyne by trval počas rodičovskej dovolenky Ing. A. iba za predpokladu, že by táto čerpala rodičovskú dovolenku bezprostredne po ukončení materskej dovolenky, keďže tento nemá žiadnu oporu v zákone č. 400/2009 Z. z. V dôsledku konania žalovaného Sociálna poisťovňa krátila žalobkyni starobný dôchodok o 1,5%. Žiadala, aby odvolací súd návrhu žalobkyne vyhovel a určil, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru je neplatné, že štátnozamestnanecký pomer skončil výpoveďou dňa 30.06.2014 a žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal. V prípade, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdí žiadala, aby rozhodol o výroku II. tak, že tento zmení s poukazom na ust. § 257 CSP a žalovanému nárok na náhradu trov konania neprizná.

8. Žalovaný v písomne podanom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalobkyne , že má vážne pochybnosti o pravdivosti vystaveného potvrdenia čo do uvedeného dátumu vypracovania, považuje ho za antidatované a za rozhodujúci by sa mal považovať dátum jeho odoslania na poštovú prepravu. Žalovaný sa viackrát v priebehu súdneho konania, ako aj písomne vyjadroval k vyhotovovaniu Potvrdenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, ktoré bolo vyhotovené personalistom v Banskej Bystrici, následne odoslané do Bratislavy a po podpise príslušných nadriadených odoslané na poštovú prepravu žalobkyni. Žalovaný nemohol predmetnú písomnosť doručiť žalobkyni na pracovisku, z dôvodu trvania jej dočasnej pracovnej neschopnosti. Vzhľadom na

tieto okolnosti došlo k odoslaniu predmetnej písomnosti dňa 30.4.2014. Žalovaný považuje námietku žalobkyne, že v zmysle Zákonníka práce sa písomnosti majú doručiť zamestnancovi najneskôr 3 dni pred skončením pracovného pomeru, za nedôvodnú, nakoľko použitie Zákonníka práce je v prípade štátnozamestnaneckých vzťahov prípustné len vtedy, pokiaľ to pripustí samotný zákon o štátnej službe (§ 120 zákona č. 400/2009 Z. z.), ktorý na predmetnú lehotu 3 dní neodkazuje v žiadnom svojom ustanovení. Pokiaľ by žalovaný pripustil analógiu so Zákonníkom práce, daná lehota je upravená v § 72 ods. 1 „Písomné oznámenie o skončení pracovného pomeru sa má doručiť druhému účastníkovi spravidla aspoň tri dni pred dňom, keď sa má pracovný pomer skončiť.“. Zákonník práce konštatuje, že pracovný pomer v skúšobnej dobe sa končí písomným oznámením, ktoré by sa spravidla malo doručiť druhému účastníkovi aspoň tri dni pred dňom, keď sa má pracovný pomer skončiť. Zákonník práce túto svoju požiadavku ponecháva len v rovine akéhosi odporúčania (má len tzv. poriadkový charakter), keďže jej nedodržanie nesankcionuje neplatnosťou. Potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru nespôsobuje samotné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru. Ďalej žalobkyňa namietala, že pokiaľ Ing. A. nastúpila dňa 28.4.2014 na rodičovskú dovolenku, dôvod na jej zastupovanie stále trval. Na spochybnenie správnosti rozhodnutia prvostupňového súdu o tom, že aj 1-dňové prerušenie má za následok skončenie štátnozamestnaneckého pomeru, žalobkyňa uvádza šikanózný výkon práva a konanie v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti je nutné zdôrazniť podstatu dočasnej štátnej služby a jej čas trvania. Trvanie dočasnej štátnej služby je vo všeobecnosti podmienené existenciou dôvodu, na základe ktorého štátnozamestnanecký pomer (ďalej aj „ŠZP“) v dočasnej štátnej službe vznikol. Doba trvania dočasnej štátnej služby je stanovená na objektívne zistiteľnú skutočnosť, ktorá má v budúcnosti nastať. Ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru v dočasnej štátnej službe dôjde uplynutím dohodnutej (ustanovenej) doby, prípadne na základe toho, že nastane zákonom ustanovený predpoklad, ktorý je dôvodom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v dočasnej štátnej službe. V tomto smere dôvodom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne bolo skončenie materskej dovolenky Ing. A., a tým potreby zastupovania. V danom prípade dĺžka trvania dočasnej štátnej služby bola stanovená objektívne zistiteľnou skutočnosťou, ktorá má v budúcnosti nastať. Žalovaný uvádza, že dostatočne preukázal, že nastal zákonom ustanovený predpoklad, ktorý je dôvodom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne v dočasnej štátnej službe a to skončenie materskej dovolenky Ing. A., t. j. skončenie dôvodu zastupovania. Pre posúdenie skončenia štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona uplynutím dočasnej štátnej služby podľa § 52 ods. 1 písm. i) zákona o štátnej službe je v preskúmvanej veci podstatné dojednanie doby trvania dočasnej štátnej služby stranami v služobnej zmluve, v ktorej je uvedené „dočasná štátna služba trvá, pokiaľ trvá dôvod zastupovania“, t. j. zastupovanie Ing. A., ktorá je na rodičovskej, materskej dovolenke a dovolenke, ktorá bezprostredne nadväzuje na materskú dovolenku. Správne teda súd uviedol, že aj jednodňová prítomnosť v práci (čo aj v nedeľu) spôsobuje skončenie dôvodu zastupovania. Treba si uvedomiť, že dňa 27.4.2014 bola Ing. A. riadnym zamestnancom, ktorý nie je na prekážke (materská/rodičovská dovolenka), resp. nečerpala riadnu dovolenku, a teda v tento deň jej mohla byť nariadená napr. pohotovosť, resp. práca nadčas, pričom splnenie tejto povinnosti by sa vyžadovalo od Ing. A. a nie od žalobkyne. A teda len preto, že k uvedenému nedošlo, nemožno tvrdiť, že dôvod na zastupovanie v tento deň trval. Vydané potvrdenie podľa § 52 ods. 3 zákona o štátnej službe a jeho neskoré doručenie nespôsobuje, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne neskončil. V rámci tohto druhu štátnej služby je podľa ustanovenia § 52 možné skončiť štátnozamestnanecký pomer na základe zákona, bez potreby akéhokoľvek právneho úkonu zo strany služobného úradu, len na základe existencie niektorej z právnych skutočností uvedených v ustanovení § 52. Skončenie štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona nadväzuje na právnu skutočnosť, ktorú zákon zakladá v príslušných ustanoveniach. Podľa názoru žalovaného Potvrdenie podľa § 52 ods. 3 zákona č. 400/2009 Z. z. nemožno považovať za právny úkon žalovaného v zmysle § 34 Občianskeho zákonníka, teda prejav vôle smerujúci k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností - v podobe skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Ide o poskytnutie informácie, oboznámenie žalobkyne so skutkovým a právnym stavom. Tomuto potvrdeniu nemožno pripočítavať právne účinky, ktoré nastávajú pri prejavoch, v ktorých by žalovaný vyjadroval vôľu skončiť štátnozamestnanecký pomer k určitému dňu. Aj z logického výkladu právnej normy § 52 ods. 1 vyplýva, že potvrdenie vydané podľa § 52 ods. 3 možno realizovať len po tom, ako reálne dôvod skončenia vznikol (napr. služobný úrad nevie dopredu určiť, kedy nadobudne právoplatnosť rozsudok odsúdenia za úmyselný trestný čin a teda je zrejmé, že potvrdenie vždy realizuje len po dátume právoplatnosti, nikdy nie skôr). V tejto súvislosti je správny názor súdu, podľa ktorého aj krátkodobé pominutie dôvodu na zastupovanie štátnej zamestnankyne spôsobuje skončenie štátnozamestnaneckého pomeru, pričom k jeho skončeniu dochádza priamo zo zákona. Znamená to, že zo strany žalovaného ako

zamestnávateľa nie je potrebný žiadny úkon smerujúci k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru. Žiadal, aby odvolací súd podľa § 387 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

9. Žalobkyňa v písomne podanej replike uviedla, že je irelevantné tvrdenie žalovaného o odoslani potvrdenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodu PN žalobkyne, nakoľko žalovaný mal vedomosť o PN žalobkyne od 15.4.2014. Už v čase vyhotovenia potvrdenia bola žalobkyňa PN a teda žalovaný mal postupovať tak, že písomnosť mal okamžite odoslať. Písomné potvrdenie je antidatované, keď žalovaný nepreukázal žiadnymi dôkazmi svoje tvrdenia. Dočasná štátna služba žalobkyne bola dojednaná na zastupovanie štátneho zamestnanca- Ing. O. A., ktorá je na materskej dovolenke, na dovolenke, ktorá bezprostredne nadväzuje na materskú dovolenku alebo na rodičovskú dovolenku. V čase, keď Ing. A. čerpala materskú dovolenku, žalobkyňa bola na PN a teda nemala žiadnu vedomosť o tom, že Ing. A. mala záujem nastúpiť do zamestnania. Žalovaný žalobkyňu neoznámil skončenie štátnozamestnaneckého pomeru a správal sa k žalobkyňu ako k zamestnankyni. Opätovne poukázala na výpoveď svedkyne X.. A., ktorá uviedla, že po skončení materskej dovolenky nemienila nastúpiť do zamestnania, ale chcela plynule pokračovať v rodičovskej dovolenke. Tvrdenie, že Ing. A. vykonávala pre žalovaného dňa 27.04.2014, t.j. v nedeľu, prácu, nebolo doteraz preukázané. Tvrdenia, že Ing. A. mohla byť nariadená pohotovosť, resp. práca nadčas, je nepravdepodobná. Žalovaný sa snaží týmto spôsobom konvalidovať stav, ktorý nastal pri zastupovaní Ing. A.. Napriek tomu, že Ing. A. oznámila žalovanému listom zo dňa 28.3.2014, že končí materskú dovolenku, žalovaný dňa 14.4.2014 predložil žalobkyňu Žiadosť o skončenie štátnozamestnaneckého pomeru dohodou ku dňu 30.04.2014. Žalobkyňa nemá vedomosť o tom, z akého dôvodu jej žalovaný predložil predmetnú dohodu a má dôvodné pochybnosti o celkovom postupe žalovaného pri ukončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne. Konanie žalovaného voči žalobkyňu v celom kontexte vykazovalo znaky šikanózneho konania. Navrhla, aby odvolací súd jej návrhu vyhovel a žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal.

10. Žalovaný v písomne podanej duplike uviedol, že odmieta tvrdenia žalobkyne o antidatovaní potvrdenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, pretože potvrdenie bolo vyhotovené dňa 22.4.2014. Žalovaný nemohol doručiť žalobkyňu dané potvrdenie z dôvodu PN žalobkyne. Je toho názoru, že jednodňová prítomnosť Ing. A. v práci spôsobuje skončenie dôvodu zastupovania Dňa 27.4.2014 bola Ing. A. riadnym zamestnancom, nečerpala riadnu dovolenku. Aj krátkodobé pominutie dôvodu na zastupovanie štátnej zamestnankyne spôsobuje skončenie štátnozamestnaneckého pomeru, pričom k jeho skončeniu dochádza zo zákona.

11. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané podľa § 359 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP, aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

12. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebný ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

13. Súd prvej inštancie svojím rozhodnutím zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne so žalovaným nedošlo, keď uzavrel, že v zmysle ust. § 17 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. dočasná štátna služba je služba na dobu určitú. V zmysle § 17 ods. 3 písm. a/ bod 2 citovaného zákona, do dočasnej štátnej služby bola prijatá žalobkyňa a to na zastupovanie štátneho zamestnanca- Ing. O. A., ktorá je na materskej dovolenke. K ukončeniu štátnozamestnaneckého pomeru došlo zo zákona /§ 52 ods. 1 pís. i/ z.č. 400/2009 Z.z./, uplynutím dočasnej štátnej služby a to nástupom zastupovanej štátnej zamestnankyne, Ing. O. A. do zamestnania. Ing. A. nastúpila do zamestnania dňa 27.04.2014 a dňa 28.04.2014 nastúpila na rodičovskú dovolenku. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že aj jednodňová prestávka, teda krátkodobé pominutie dôvodov zastupovania žalobkyne spôsobuje skončenie štátnozamestnaneckého pomeru. Ani potvrdenie žalovaného, ktoré bolo vydané dňa 22.04.2014, avšak bolo doručené žalobkyňu až dňa 05.05.2014, pričom táto okolnosť nemá vplyv na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne,

keď ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru bolo uplynutím dočasnej štátnej služby, priamo zo zákona.

14. Žalobkyňa namietala správnosť rozhodnutia, ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP/. Ťažiskovo z hľadiska vecných námietok spochybňovala správnosť posúdenia času trvania dočasnej štátnej služby, pokiaľ trvá dôvod na zastupovanie ako i skutočnosť, či v dôsledku jednodňovej prestávky medzi čerpaním materskej dovolenky a rodičovskej dovolenky došlo k ukončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne. Záverom spochybnila vydané potvrdenie žalovaným o skončení štátnozamestnaneckého pomeru .

15. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, či arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

16. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

17. Posúdením rozhodujúcich skutočností, vyššie uvedené odvolacie námietky žalobkyne, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, výsledky dokazovania vyhodnotil vo svetle princípov daných ust. § 191 CSP a z dostatočne zisteného a správne vyhodnoteného skutkového stavu vyvodil tiež následne aj správny právny záver, o splnení zákonných predpokladov skončenia dočasného štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne uplynutím doby- keď trvanie dôvodu na zastupovanie zanikol podľa § 52 ods. 1 písm. i/ zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, ktoré má pôvod v zistení, že žalobkyňa nastúpila u žalovaného do dočasnej štátnej služby ku dňu 15.09.2013 , na základe služobnej zmluvy zo dňa 2.9.2013, na zastupovanie Ing. O. A. počas materskej dovolenky. Išlo o dočasnú štátnu službu na dobu určitú, t.j. táto trvá dovtedy, kým nenastane právna skutočnosť, v dôsledku ktorej sa štátna služba skončí . Zastupovaná zamestnankyňa, Ing. O. A. oznámila žalovanému ako zamestnávateľovi, ukončenie materskej dovolenky dňom 26.4.2014 a súčasne požiadala o poskytnutie rodičovskej dovolenky odo dňa 28.04.2014. Uzavrel, že v dôsledku jednodňovej prestávky medzi čerpaním materskej dovolenky a rodičovskej dovolenky došlo k ukončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne u žalovaného, z ktorého dôvodu nebola žaloba o určenie, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne so žalovaným nedošlo spôsobilá k inému, ako zamietajúcejmu rozhodnutiu súdu prvej inštancie a jeho rozhodnutie následne nespôsobilé k inému, ako potvrdzujúcejmu rozhodnutiu odvolacieho súdu za použ. § 387 ods. 1 CSP. Svoje rozhodnutie vzťahujúce sa k veci samej, ako bolo uvedené už v predchádzajúcich častiach tohto odôvodnenia, súd prvej inštancie dostatočne a presvedčivo odôvodnil, v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Súčasne sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku vzťahujúceho sa k veci samej, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou zákonných ustanovení jednotlivých právnych predpisov.

18. Nad rámec uvedeného, vo vzťahu k vecným odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd uvádza:

19. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, stála štátna služba je štátna služba na neurčitý čas.

20. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, dočasná štátna služba je štátna služba na dobu určitú.

21. Podľa § 17 ods. 3 písm. a/, bod 2 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, do dočasnej štátnej služby možno prijať občana, ktorý sa uchádza o štátnu službu, bez výberového konania alebo bez výberu na zastupovanie štátneho zamestnanca, ktorý je na materskej dovolenke, na dovolenke, ktorá bezprostredne nadväzuje na materskú dovolenku, alebo na rodičovskej dovolenke.

22. Podľa § 18 písm. e/ zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe , dočasná štátna služba štátneho zamestnanca , ktorý zastupuje štátneho zamestnanca podľa § 17 ods. 3 písm. a/ alebo podľa § 17 ods. 4 písm. a/, trvá, pokiaľ trvá dôvod na zastupovanie.

23. Z ustanovenia § 17 ods. 1 Zákona o štátnej službe č. 400/2009 Z.z. vyplýva, že dočasná štátna služba je štátna služba na určitú dobu. Z § 17 ods. 3 cit. zák. možno vyvodiť, že do dočasnej štátnej služby možno prijať občana, ktorý sa uchádza o štátnu službu, a to buď bez výberového konania či bez výberu alebo na základe výberového konania či na základe výberu. V § 17 ods. 3 citovaného zákona sú upravené aj konkrétne dôvody prijatia uchádzača do dočasnej štátnej služby, a to buď na zastupovanie štátneho zamestnanca (písm. a/), na voľné štátnozamestnanecké miesto do obsadenia tohto miesta štátnym zamestnancom v stálej štátnej službe (písm. b/), alebo na voľné štátnozamestnanecké miesto odborníka, ktorý je dočasne potrebný na plnenie úloh štátnej služby (písm. c/). Možno tak konštatovať, že zákonnými dôvodmi vzniku dočasnej štátnej služby, sú zastupovanie štátneho zamestnanca, voľné štátnozamestnanecké miesto dočasne neobsadené štátnym zamestnancom v stálej štátnej službe a voľné štátnozamestnanecké miesto odborníka dočasne potrebného na plnenie úloh štátnej služby.

24. Existencia jedného z týchto zákonných dôvodov je predpokladom vzniku ako i ďalšieho trvania dočasnej štátnej služby. Z podstaty dočasnej štátnej služby tak možno vyvodiť, že jej trvanie je podmienené existenciou zákonného dôvodu, na základe ktorého štátnozamestnanecký pomer v dočasnej štátnej službe vznikol.

25. V ustanovení § 52 ods.1 Zákona o štátnej službe sú taxatívne vymenované právne skutočnosti, na základe ktorých dochádza ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona.

26. Podľa § 52 ods.1 písm. i) Zákona o štátnej službe, štátnozamestnanecký pomer sa skončí uplynutím dočasnej štátnej služby. Z dôvodovej správy k ust. § 52 ods. 1 písm. i) Zákona o štátnej službe vyplýva, že ak je dôvodom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona uplynutie dočasnej štátnej služby, k skončeniu dočasnej štátnej služby spravidla dôjde uplynutím dohodnutej (resp. ustanovenej) doby, prípadne na základe toho, že nastane zákonom ustanovený predpoklad, ktorý je dôvodom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v dočasnej štátnej službe.

27. Ako už bolo uvedené v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia, žalobkyňa sa domáhala určenia, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne so žalovaným nedošlo. Žalobkyňa namietala neplatnosť oznámenia žalovaného o skončení štátnozamestnaneckého pomeru po ukončení materskej dovolenky Ing. A. dňom 26.04.2014, trvanie zastupovania počas rodičovskej dovolenky Ing. A., keď jednodňové pominutie dôvodu na zastupovanie štátnej zamestnankyne nespôsobuje skončenie štátnozamestnaneckého pomeru. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobkyňa bola prijatá do dočasnej štátnej služby v súlade s § 17 ods. 3 písm. a) bod 2 zákona č. 400/2009 Z. z. na zastupovanie štátneho zamestnanca- Ing. O. A., ktorá je na materskej dovolenke. Podľa služobnej zmluvy žalobkyne zo dňa 02.09.2013, č. 1010603/1/419362/2013 bol čas trvania štátnej služby dojednaný počas trvania rodičovskej dovolenky Ing. A.. Takáto dočasná štátna služba v zmysle § 18 písm. e) zákona č. 400/2009 Z.z. trvá, pokiaľ trvá dôvod na zastupovanie. Dôvodom na zastupovanie v predmetnej veci tak bola rodičovská dovolenka zastupovaného štátneho zamestnanca. Ak potom v zmysle § 52 ods. 1 písm. i) zákona č. 400/2009 Z.z. štátnozamestnanecký pomer sa skončí dňom uplynutím dočasnej štátnej služby, predmetný štátnozamestnanecký pomer žalobkyne mohol v zmysle uvedeného ustanovenia skončiť výlučne skončením rodičovskej dovolenky štátneho zamestnanca, ktorú žalobkyňa zastupovala.

28. V preskúmvanej veci bolo zo skutkového hľadiska medzi stranami nesporné, že dňa 02.09.2013 uzavrel žalovaný ako služobný úrad so žalobkyňou ako štátnym zamestnancom služobnú zmluvu s tým, že žalobkyňa bude vykonávať štátnu službu na štátnozamestnaneckom mieste, odborný pracovník pre daňové konanie s funkciou hlavný radca, s dohodnutým druhom práce- dočasná štátna služba podľa § 17 ods. 3 písm. a/ bod 2 zákona o štátnej službe, na zastupovanie štátneho zamestnanca- Ing. O. A., ktorá je na materskej dovolenke. Čas trvania dočasnej štátnej služby bol určený, pokiaľ trvá dôvod na zastupovanie, o ktorej skutočnosti mala žalobkyňa vedomosť. Žalovaný dostatočne jasne a včas informoval žalobkyňu o skončení dočasnej štátnej služby, keď pominuli dôvody zastupovania z dôvodu nástupu Ing. A., štátnej zamestnankyne, ktorú žalobkyňa počas materskej dovolenky zastupovala. Tieto skutkové okolnosti vyplývajú z listinných dôkazov, a to z oznámenia Ing. A. zo dňa 28.03.2014, keď Ing. A. oznámila zamestnávateľovi, že dňom 27.4.2014 nastupuje do práce po ukončení materskej dovolenky a súčasne žiadala od 28.04.2014 do 10.10.2016 o poskytnutie rodičovskej dovolenky. Rovnako žalovaný listom zo dňa 23.04.2014, ako reakciu na výpoveď žalobkyne /ktorú žalobkyňa podala žalovanému dňa 16.04.2014/, oznámil žalobkyňi, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne skončil dňom 26.04.2014, nakoľko pominuli dôvody zastupovania. Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že dočasná štátna služba žalobkyne pominula a to uplynutím času trvania, nástupom Ing. A., ktorú žalobkyňa zastupovala, do zamestnania. Preto výpoveď žalobkyne zo dňa 16.4.2014 je bez významu k predmetnej veci. Ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne došlo priamo zo zákona, uplynutím dočasnej štátnej služby a to nástupom zastupujúcej zamestnankyne. Štátnozamestnanecký pomer skončil z dôvodu nástupu zastupujúcej zamestnankyne do práce, čím bola naplnená skutková podstata dôvodu podľa ust. § 52 ods. 1 písm. i/ zákona o štátnej službe. Žalovaný vydal potvrdenie, ktorým deklaroval skončenie štátnozamestnaneckého pomeru a preto nemožno dospieť k záveru, na ktorom zotrvala žalobkyňa, že ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru došlo úkonom žalobkyne- výpoveďou. Ani prípadné oneskorene doručené potvrdenie žalobkyňi o skončení štátnozamestnaneckého pomeru nemá vplyv na skončenie dočasnej štátnej služby žalobkyne. Rovnako je bez významu k posúdeniu, žalobkyňou tvrdenej skutočnosti o neplatnosti predmetného potvrdenia, keď potvrdenie malo byť antidatované, resp. odoslané oneskorene. Potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne bolo vydané dňa 22.04.2014, pričom toto bolo žalobkyňi doručené až dňa 05.05.2014. Ako bolo už vyššie skonštatované, potvrdenie len deklarovalo skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyňi ku konkrétnemu dňu s uvedením dôvodu, ktoré bez ďalšieho nezakladá také účinky, ktoré by spôsobili, podľa tvrdení žalobkyne, že jej štátnozamestnanecký pomer neskončil.

29. Pokiaľ žalobkyňa namietala postup žalovaného súvisiaci s ukončením jej štátnozamestnaneckého pomeru ako šikanózný a v rozpore s dobrými mravmi, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru- ukončenie materskej dovolenky nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi, rovnako i rozpor s dobrými mravmi nie je možné hľadať v konaní svedkyne Ing. A.ej. Na zdôraznenie odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil postup žalovaného ako i svedeckú výpoveď Ing. A., preto odvolacia námietka žalobkyne, poukazom na písomné vyjadrenie svedkyne a jej výpoveď pred súdom, nie je dôvodná. Súdom prvej inštancie správne posúdil úkon svedkyne Ing. A. pri upovedomení žalovaného ako zamestnávateľa o jej nástupe po skončení materskej dovolenky do práce a to písomný prejav, ktorým prejavila svoju vôľu, nástup do práce. Preto námietka žalobkyne poukazom na vyjadrenie svedkyne na pojednávaní je celkom zjavne nedôvodná.

30. Závery súdu prvej inštancie, po preskúmaní potvrdenia žalovaného o skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 22.4.2014, sú správne. Potvrdenie žalovaného obsahuje zákonom predpísané náležitosti v zmysle ust. § 52 ods. 3 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a to údaj o dni a dôvode skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Odvolací súd dopĺňa, že žalobkyňa mala vedomosť o tom, že jej štátnozamestnanecký pomer je len dočasný, počas zastupovania štátneho zamestnanca. Ani oneskorene doručené potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru nemôže byť dôvodom určenia, že ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru so žalovaným nedošlo, keď o tejto skutočnosti mala žalobkyňa vedomosť, ktorá je preukázaná celkovým postojom žalobkyne v konaní. Žalobkyňa doručila žalovanému výpoveď, ktorá je, ako už bolo vyššie skonštatované, bez významu, nakoľko k ukončeniu štátnozamestnaneckého pomeru došlo uplynutím doby. Rovnako žalovaný reagoval na žalobkyňou predloženú výpoveď, keď žalobkyňi oznámením zo dňa 23.4.2014 uviedol, že zastupovaná štátna zamestnankyňa Ing. A. doručila služobnému úradu oznámenie o ukončení čerpania materskej dovolenky dňom 26.4.2014 a preto trvanie dočasnej štátnej

služby žalobkyni končí uvedeným dňom v zmysle § 52 ods. 1 písm. i/ v nadväznosti na § 17 ods. 3 písm. a/ bod 2, § 18 písm. e/ zákona o štátnej službe uplynutím dočasnej štátnej služby. Súd prvej inštancie správne posudzoval doručovanie daného potvrdenia, ktoré žalovaný doručil žalobkyni až dňa 05.05.2014, pričom ani táto skutočnosť nemá vplyv na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru zo zákona, keď potvrdenie má deklaratórny charakter, nezakladá žiadnu právnu skutočnosť.

31. Žalobkyňou uplatnené dôvody odvolania smerujúce k rozhodnutiu vo veci samej, tak nebolo možné posúdiť inak, ako nespôsobilé v prospech neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Žalobkyňa v podanom odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by neboli predmetom prieskumu pred súdom prvej inštancie.

32. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej je vecne správne, podľa § 387 ods. 1 CSP toto v uvedenom rozsahu potvrdil. Žalobkyňa v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedla žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania. Ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne došlo dňa 26.04.2014 a to zo zákona, uplynutím dočasnej štátnej služby, keď zastupujúca zamestnankyňa, ktorú žalobkyňa počas materskej dovolenky zastupovala, nastúpila do práce. Záverom odvolací súd poukazuje i na správnosť záverov súdu prvej inštancie, keď krátkodobé pominutie dôvodov na zastupovanie štátnej zamestnankyne spôsobuje skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne. Štátnozamestnanecký pomer žalobkyne skončil dňa 26.04.2014, keď zamestnankyňa, Ing. A., ktorú žalobkyňa zastupovala, dňom 27.04.2014 nastúpila do zamestnania. Skutočnosť, že v daný deň bola nedeľa a nasledujúci deň nastúpila Ing. A. na rodičovskú dovolenku, nemá vplyv na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne. Uvedená skutočnosť nastala priamo zo zákona a preto nebol potrebný žiaden úkon žalovaného smerujúci ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne.

33. V konečnom dôsledku odvolací súd preskúmaval správnosť rozhodnutia tiež v súvisiacej časti o trovách konania.

34. V zmysle odvolaním žalobkyňou dotknutého výroku o trovách konania, súd prvej inštancie vychádzajúc zo zásady úspechu (§ 255 ods. 1 CSP) priznal žalovanému ako plne vo vzťahu k žalobcovi úspešnému, nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutia, sa súčasne zaoberal aplikáciou § 257 CSP, keď uzavrel, že žalobkyňa ako starobná dôchodkyňa svoje osobné, majetkové a zárobkové pomery bližšie nešpecifikovala, keď sa obmedzila len na konštatovanie, že je starobná dôchodkyňa. Súd prvej inštancie nevzhladol ani žiadne iné okolnosti, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako hodné osobitného zreteľa a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznať.

35. Rozhodnutie o trovách konania tvorí integrálnu súčasť súdneho konania.

36. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

37. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

38. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

39. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný úspech žalobkyne vo veci ide vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala.

40. Výnimkou pri rozhodovaní o trovách konania je ustanovenie § 257 CSP, ktorého účelom je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolútného práva. Je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených

všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynuli z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliadne na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti. Môže tak dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (pozri uznesenie Ústavného súdu SR z 08.12.2011, sp. zn. II.ÚS/563/2011).

41. Ako z uvedeného vyplýva, v sporovom konaní sa povinnosť nahradit' trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Aplikácia § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Výnimočnosť pritom môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Pritom rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom.

42. V súlade s Nálezom Ústavného súdu SR z 10.10.2018, sp. zn. I. ÚS 168/2018 je preto potrebné pri rozhodovaní prihliadať na základné zásady /charakter sporu a procesnú situáciu/. Dôvody hodné osobitného zreteľa je potrebné posudzovať poukazom na neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitnosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky, osobné pomery strany sporu .

43. V danom prípade neboli splnené zákonné predpoklady pre aplikáciu ust. § 257 CSP. Úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (požadovaného výroku rozhodnutia) a výroku súdneho rozhodnutia k dotknutej strane sa vzťahujúcemu. V konkrétnostiach danej veci preto možno prisvedčiť súdu, že žalovaný mal v konaní plný úspech. Žalobkyňa okrem tvrdenia, že je starobná dôchodkyňa, neuviedla žiadne iné skutkové okolnosti potrebné pre aplikáciu ust. § 257 CSP. Odvolací súd preto uvádza, že s poukazom na charakter sporu /nešlo o výnimočnú situáciu, doposiaľ neriešenú problematiku/, podiel strán na vzniku sporu, ich postoj v konaní, či osobné, majetkové a zárobkové pomery na strane žalobkyne neindikovali ako dôvody hodné osobitného zreteľa a z obsahu spisu odvolací súd iné okolnosti pre priznanie dôvodov hodných osobitného zreteľa, teda neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu ako i osobné pomery strany sporu, nezhliadol.

44. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako aj súvisiaci výrok o trovách konania ako vecne správny podľa § § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil.

45. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

46. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

47. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

48. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% voči neúspešnej žalobkyňi.

49. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).